

Легенда

Микола Вороний

Дівчину вродливу юнак покохав,
Дорожче від неї у світі не мав.
Ой леле! – у світі не мав.

І клявся, божився, що любить її
Над сонце, над місяць, над зорі ясні.
Ой леле! – над зорі ясні.

“Тебе я кохаю За тебе умру..
Віддам за кохання і неньку стару!”
Ой леле!- і неньку стару.

Та мила його не боялась гріха:
Була, як гадюка, зрадлива, лиха.
Ой леле! – зрадлива, лиха.

Всміхнулась лукаво і каже йому:
“Не вірю козаче, коханню твому”.
Ой леле!-коханню твому.

“Як справді кохаєш, як вірний еси,
Мені серце неньки живе принеси.”
Ой леле!- живе принеси.

Юнак мов стерявся: не їв і не спав,
Три дні і три ночі він десь пропадав,
Ой леле! - він десь пропадав..

І стався опівночі лютий злочин:
Мов кат, витяв серце у матері син..
Ой леле!- у матері син!

І знову до милої, з серцем в руках,
Побіг, і скажений гонив його жах,
Ой леле! –гонив його жах!

Ось-ось добігає, не чуючи ніг..
Та раптом спіткнувся і впав на поріг.
Ой леле! – і впав на поріг...

І серденько ненчине кров'ю стекло,
І ніжно від жалю воно припекло..
Ой леле! – воно припекло!..

Востаннє озвалось до сина в ту мить:
“Мій любий, ти впав.. Чи тебе не болить?”
Ой леле! – тебе не болить?!